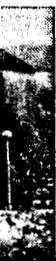

AF i
sätt-
i val
änge

dare
hen-
ngar,
från

SON,
SON
.997
oråd
meå

Åld-
ra

Inte alltid så lätt att förlåta

Nya formuleringar av Fader vår förs fram och prövas av och till. Ett problem för mig är avsnittet där Gud ombedes förlåta oss våra skulder *eftersom* vi förlåter dem oss skyldiga äro. Åtminstone är detta den semantiska innebörden i bägge versioner som används i dag.

Men kan man begära att den som själv eller vars barn utsatts för ett grovt och uppsåtligt brott och allvarligt kränkts av någon, genast ska förlåta? Detta kan ta åtskilliga år, eller kan kanske inte ske någonsin. Vi är bara människor... men likväl påstår vi att vi sköter det vi egentligen inte klarar och på denna grund borde vi förlåtas!

För att inte ge sken av något som strider mot verkligheten säger jag därför *"...och förlåt oss våra skulder, alltmedan vi söker förlåta dem oss skyldiga äro..."*

Nog torde andemeningen vara ungefär denna och därmed även ordalydelsen, rimligen? Finns det inte risk för att det skett överförings- och tolkningsfel, eller vad säger våra jordiska skriftlärde?

BERTIL BURSTRÖM
Munka-Ljungby